

[Leif Hermann]

ne skal føres som vidne i retten, og man har svækket mulighederne for vidnefritagelse, sådan som de er angivet i retsplejelovens § 171. Ikke desto mindre mener strafferetsplejeudvalget egentlig, at hovedreglen i praksis vil blive en anden, netop at agenten ikke vil blive ført som vidne.

Vi står altså over for en temmelig afgørende situation, hvor vi med god ret kan være i tvivl om, hvorvidt forbrydelsen faktisk var blevet gennemført, hvis ikke agenten var indtrådt, samtidig med at denne agent eventuelt ikke vil blive ført som vidne, altså en lang række forhold, der vil være af betydning for spørgsmålet om bevisførelsen og domfældelsen.

Og hvad er det så for noget, man nu vil anvende denne voldsomme udskridning i retssikkerheden til? Ja, det kan vi se i nogle af de svar, vi har fået fra justitsministeren. Det viser sig, at man ved agentindsættelse har taget 0,3 pct. af den samlede beslaglagte hashmængde, 1,5 pct. af den samlede beslaglagte heroinmængde og godt nok for kokains vedkommende $\frac{3}{4}$ af den samlede beslaglagte mængde, men det var også en overordentlig ekstraordinær situation. Lægger vi ønsket om denne udskridning på retssikkerhedsområdet sammen med anonymiseringen af vidner samt det forhold, at det er almindeligt kendt i forsvarerkredse, at beviskravene i narkotikasager er stærkt svækkede, så får vi en voldsom og betænkelig udskridning af retssikkerheden. Vi får faktisk to slags retssikkerhed: én slags, hvor vi ikke stiller særlig store krav, for personer, der er involveret i narkotikaforbrydelser, og en anden slags, hvor der stilles lidt andre krav, for personer, der er involveret i anden kriminalitet. Det er ikke et retssamfund værdigt.

Jeg skal slutte mit indlæg med at citere de tre retsformænds afslutning i Juristen, der netop er kommet (5. oktober 1985), hvor de siger, at

»muligheden for anonymisering af vidner, men også muligheden for anvendelse af agenter vil skabe en sådan afstand fra det retssamfund, som vi kan være bekendt, at der må siges fra. At give afkald på disse muligheder har naturligvis, som det flere gange er fremgået ..., sin pris, men den pris er beskeden sammenlignet med det brud på fundamentale retsplejemæssige principper, som

vil blive følgen, hvis anonymisering af vidner og agentanvendelse legaliseres.«

Det er tre retsformænd i vestre landsret, der ønsker et forbud.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi behandler her en genfremsættelse af den del af lovforslag nr. L 164, som ikke blev gennemført i sidste samling, nemlig anvendelsen af det, som kan kaldes politiprovokationer. Jeg sagde sidste år, at vi var overordentlig betænkelige ved at indføre en lovfæstet adgang til at bruge politiprovokationer, og at det kun er de allervorste tilfælde, der kan retfærdiggøre brugen af politiprovokationer efter vores opfattelse, nemlig sager, der vedrører samfundets sikkerhed, statens sikkerhed.

Jeg tror, at vi ved at åbne for andre områder er inde på en glidebane, hvor det bliver meget svært at stoppe.

Vi havde jo noget af samme principielle diskussion, da vi i sidste samling gennemførte indgrebene i meddelelsesrettighederne eller -hemmelighederne, eller hvad man skal kalde det – altså telefonaflytningen. Der kunne vi dog sætte visse sikkerhedsventiler ind: der skulle en advokat til, men det er jo nok umuligt at gennemføre på dette område, at der skal en forudgående godkendelse til, og at der skal beskikkes en advokat. Man kunne nok frygte, at den, som man ville anvende politiprovokatorerne imod, på en eller anden måde i visse tilfælde i hvert fald fik nys om, hvad der skulle ske. Men så kunne man jo dog trøste sig med, at forbrydelsen ikke ville ske, selv om politiprovokatoren opfordrede til det.

Jeg ved ikke, om et flertal i folkettingen kan gå med til den affattelse, som justitsministeren har givet det her. Jeg minder om, at folketingets flertal dog i sidste samling satte flere spærreregler ind for anvendelsen af indgreb i meddelelseshemmeligheden, f.eks. den, at det skulle dreje sig om forbrydelser, der medførte en straf af mindst 6 år. Det står ikke her. Jeg håber i hvert fald, at noget sådant vil blive indsat i det, men selv i så tilfælde kan jeg ikke forestille mig, at det vil være rimeligt at lovfæste adgangen til at bruge politiprovokationer. Jeg håber, at vi bliver enige om ikke at gøre det bortset fra sager, der drejer sig om statens sikkerhed.